

Fig. 24. G 168. Klinte kyrka. Efter uppteckning i G. Wallin, *Analecta* 1.

östlig riktning. De äldsta beläggen på namnet i Ortnamnsarkivet i Uppsala är eljest *mattis snøgrinde*, *Tomes snegrinde* (1523 skb. G med synbarligen dansk skrivare).

I den sista meningen är predikatsverbet, imperativen *biðin* 'bedjen' utelämnat och underförstått. En dylik uppmaning till förbön är vanlig på de gotländska rungravhällarna, se G 99. Slutet av inskriften, r. 52–69, som endast finns på den ena uppteckningen i Peringskiölds *Monumenta*, är förmodligen en bristfällig läsning för **fyr** : **alar** : **kristnar** : **sialar**. Ackusativformen är anmärkningsvärd. Denna jämte det rikliga bruket av binderunor är unga drag, som talar för en tämligen sen datering, tidigast mitten av 1300-talet, kanske 1400-talet.

169. Klinte kyrka

Pl. 26

Litteratur: L 1754, S 112. C. G. Hilfelding, *Resejournal* 1799 (hs Fm 57:6 i Kungl. Bibl.), s. 166 f.; E. Svärdström, *Runfynd* 1971 (i *Fornvännen* 1972), s. 256.

Äldre avbildning: Svärdström a. a. 1972.

Gravhäll med runinskrift. I samband med Runverkets granskning 1971 av återfyndet G 165 fäste församlingens klockare uppmärksamheten på en gravsten, som förvarades inuti den gamla »likvagnsboden» 100 m SO om Klinte kyrka å fastigheten Kyrkskolan 1:2. Stenen befanns ha en i det närmaste utplånad runinskrift och är med all sannolikhet en av de »2:ne aldeles förnötte Runstenar» som C. G. Hilfelding fann 1799 söder om kyrkan »men aldeles oläselige». Med hänvisning till Hilfelding reserverade J. G. Liljegren i *Runurkunder* (1833) två nummer, 1754 och 1755, för de båda stenarna. Hos C. Säve, *Gutniska urkunder* (1859) är de nämnda som nr 112 och 113. Men varken Liljegren eller Säve har sett dem. Fyndet 1971 är därmed ett återfynd. Om G 169 gäller, att den i likhet med G 165 synbarligen tagits tillvara vid om-lägningsarbeten på kyrkogården. Några spår av den andra oläsliga stenen har man inte funnit. G 169 för-varas nu temporärt tillsammans med G 165 i prästgårdens f. d. stall V om huvudbyggnaden.

Ljusgrå kalksten. Trapetsoid form med profilerad underkant. Längd 1,68 m, nuvarande största bredd (nedanför skadan) 81 cm. Övre högra hörnet är avslaget till i det närmaste stenens fulla bredd vid huvudändan (uppskattad till 90 cm) och förlorat. Endast ett obetydligt stycke av kanten upptill är alltså bevarat. Den något skadade fotändans ursprungliga bredd beräknas till 71 cm. Stenytan är mycket vittrad och nött, förefaller trampsliten. Mitt på stenen finns spår av ett ringkors. Strax innanför hällens kant löper skriftbandet, i hörnet avbrutet av olika utformade, dekorativa rundlar. I skriftbandet är ramlinjerna på det hela taget bevarade, de har genomgående ristats djupare än runorna, som till största delen är bortvittrade. Med några få undantag är de svaga resterna av runor omöjliga att reda, eftersom endast bottarna till de djupast huggna linjerna (i allmänhet huvudstavarna) svagt kan skönjas i gynnsam belysning och dessutom är svåra att skilja från fördjupningar uppkomna genom vittring. Sammanlagt mellan sextio och sjuttio sådana ganska tätt liggande bottnar till huvudstavar skymtas i bandet, som synbarligen

har varit helt fyllt av runor. Runornas höjd 5–6 cm. Den långa inskriftens början har gått helt förlorad med det stora bortslagna partiet. Utefter högra sidan urskiljes r. 1–7, upptill på vänstra sidan r. 8–9.

Inskrift:

... - af s ... ⁵uk ... n ... - u ... :

Till läsningen: Av r. 1 återstår bara mittpartiet av en huvudstav. Till höger om huvudstaven finns en diffus fördjupning liknande en **k**-bistav, dock utan förbindelse med huvudstaven. Efter 2–4 **afs**, som förefaller säkra (**a**-runan har ensidig bistav och **s**-runan är av gotländsk typ), är utrymme för 1–2 runor före 5 **u**, som eventuellt är stungen (**y**); möjligen urskiljes spår av två huvudstavar. 6 **k** är tämligen tydlig; svårt att avgöra om runan har varit stungen (**g**). Mellan r. 5 och 6 finns inga spår av ristning. 7 **n** förefaller säker med ensidig bistav. Av r. 8 är en huvudstav bevarad. R. 9 **u** är säker; därefter på något avstånd ett skiljetecken bestående av två punkter.

R. 2–3 kan vara prepositionen *af* och de närmast följande runorna gissningsvis återstoden av ett ortnamn, i så fall möjligen ett *Snoygrindum*, Snögrinde. Se om detta namn G 168.

Att G 169 skulle vara identisk med den förkomna G 168 är inte troligt. Textfragmenten på G 169 är nämligen svåra att anpassa till teckningen av G 168 i Peringskiölds Monumenta, och den sistnämnda inskriften var dessutom så sent som på 1700-talet ännu i gott skick.

G 169 är daterbar till 1300-talet (Monica Rydbeck).

Klinte kyrka

Av de »2:ne aldeles förnötte Runstenar ... oläselige», som C. G. Hilfeling (Resejournal 1799, s. 166 f.) fann S om kyrkan, L 1754=S 112 samt L 1755=S 113, har den ena på goda grunder förbundits med G 169, medan den andra icke har kunnat identifieras. Den sistnämndas text är okänd och dess karaktär av runinskrift har därmed icke kunnat fastslås.

De ristningar i korportalens omfattning, som ifrågasatts vara runor (W 173), är bokstavs- och bomärkesklotter.

Om nyfynd av runinskrifter 1977 i Klinte kyrkas tornkammare se G 221, 222 (s. 247 f.).